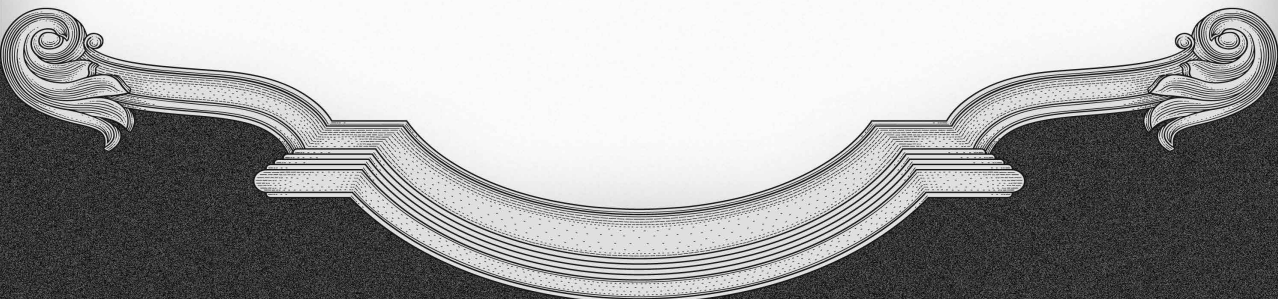




גליון
בת עיין



- פרשת משפטים - שקלים תשע"ח -





דְּרוּשִׁים לְפָרֶשֶׁת מִשְׁפָּטִים

דְּרוּשׁ לְפָרֶשֶׁת שְׁקָלִים
 וְכִי יִנְצוּ אֲנָשִׁים וְנָגְפוּ אִשָּׁה הָרָה וַיֵּצְאוּ
 יֶלְדֶיהָ וְלֹא יִהְיֶה אִסּוֹן וְגו', וְאִם אִסּוֹן
 יִהְיֶה וְנָתְתָה נַפְשׁ תַּחַת נַפְשׁ וְגו'. הִנֵּה
 נוֹכַל לְפָרֵשׁ בְּכָאן סֵדֶר עֲבוּדָה לַה'
 הַמְרוּמָז בְּפִסּוּקִים אֵלּוּ, דְּהִנֵּה יֵשׁ ב'
 בְּחֵינּוֹת יִרְאָה, יִרְאָה חִצּוֹנִית וְיִרְאָה
 פְּנִימִית, הֵינּוּ יִרְאָה בְּאַתְגְּלִיא וְיִרְאָה
 בְּאַתְכְּסִיא, הֵינּוּ בְּמַחְשְׁבָה שֶׁהוּא מְתִירָא
 מִפְּנֵי גְדוּלַת הַבּוֹרָא בְּרוּךְ הוּא תָּמִיד

The two necessary levels of awe and fear of Hashem

וְכִי יִנְצוּ אֲנָשִׁים וְנָגְפוּ אִשָּׁה הָרָה וַיֵּצְאוּ יֶלְדֶיהָ וְלֹא יִהְיֶה אִסּוֹן וְגו', וְאִם אִסּוֹן יִהְיֶה וְנָתְתָה נַפְשׁ תַּחַת נַפְשׁ וְגו'. (שְׁמוֹת כ"א-כ"ב)

"And if men quarrel and they hit a pregnant woman and she miscarries, but there is no fatality... But if there is death, he shall give a life for a life..." (21:22-23).

הִנֵּה נוֹכַל לְפָרֵשׁ בְּכָאן סֵדֶר עֲבוּדָה לַה' הַמְרוּמָז בְּפִסּוּקִים אֵלּוּ.

We are able to explain a path in avodat Hashem that is hinted to in these pesukim:

The two indispensable fears:

דְּהִנֵּה יֵשׁ ב' בְּחֵינּוֹת יִרְאָה, יִרְאָה חִצּוֹנִית וְיִרְאָה פְּנִימִית, הֵינּוּ יִרְאָה בְּאַתְגְּלִיא וְיִרְאָה בְּאַתְכְּסִיא,

There are two kinds of fear, which are external and revealed

fear. These can be described as revealed fear and concealed fear. The "external fear" is the fear of being distanced from Hashem due to one's sins. This fear motivates people to be cautious regarding their observance of the mitzvot and to refrain from sin. It referred to as "revealed fear" because this fear is evident through one's observable deeds.

הֵינּוּ בְּמַחְשְׁבָה שֶׁהוּא מְתִירָא מִפְּנֵי גְדוּלַת הַבּוֹרָא בְּרוּךְ הוּא תָּמִיד בְּמַחְשְׁבָתוֹ בְּלֵי הַפֶּסֶק,

ושומר את פיו מכל מאכל שיש בו שום ספק אסור, ואפילו דברים המותרים לגמרי אינו אוכל למלאות תאוות נפשו רק לעבוד באותו כח האכילה את הבורא ברוך הוא, וכן שומר את פיו מלדבר שום דיבור של איסור חס ושלום, ואפילו דברים בטלים, ואפילו דיבורים ההכרחיים לדבר לצורך חיי גופו מדבר באימה וביראה

במחשבתו בלי הפסק, והוא באתפסא, סתום במוחא ואינו ניכר לחוץ. אמנם אי אפשר לבא לבחינת יראה פנימיות, רק כאשר הקדים תחלה בחינת יראה חצונית, היינו באתגליא בבחינת מעשה, שכל מעשיו המה לה, ומקדש ומטהר את כל איבריו מלעסק בשום מעשה זרה רק בלתי לה לבדו,

והוא באתפסא, סתום במוחא ואינו ניכר לחוץ.

The other fear is referred to as "concealed fear" because the primary location of **this fear is in one's thoughts**, which cannot be seen. The concealed fear occurs **when one is in awe of Hashem's magnificence and his thoughts dwell** upon Hashem's greatness **without interruption**. This type of fear **is concealed in his mind and is not observed by others**. The hidden, more lofty, fear isn't related to deeds, but to thoughts.

אמנם אי אפשר לבא לבחינת יראה פנימיות, רק כאשר הקדים תחלה בחינת יראה חצונית, היינו באתגליא בבחינת מעשה,

However, it is impossible to attain the internal, concealed fear without first acquiring the external, revealed fear that prevents one from sinning.

שכל מעשיו המה לה, ומקדש ומטהר את כל איבריו מלעסק בשום מעשה זרה רק בלתי לה לבדו,

The prerequisite external fear motivates a person to **perform all his**

deeds for Hashem. He will sanctify and purify all of his limbs by abstaining from any foreign, unholy, deed and all of his actions will only be to serve Hashem.

Examples of how the lower fear purifies the limbs:

ושומר את פיו מכל מאכל שיש בו שום ספק אסור,

He guards his mouth from eating foods with questionable kashrut.

ואפילו דברים המותרים לגמרי אינו אוכל למלאות תאוות נפשו רק לעבוד באותו כח האכילה את הבורא ברוך הוא,

Furthermore, even when the food is perfectly kosher, he doesn't eat to satisfy his cravings. Rather, he only eats to serve Hashem with the strength that the food gives him.

וכן שומר את פיו מלדבר שום דיבור של איסור חס ושלום, ואפילו דברים בטלים,

He also guards his mouth from forbidden speech, even *devarim beteilim* (idle speech for no purpose).

ואפילו דיבורים ההכרחיים לדבר לצורך חיי

כל מעשיו ודבורו לה' לְבָדוּא, שִׁיְהִיָּה מְחֻשְׁבָּתוֹ וְדַבּוּרוֹ וּמַעֲשָׂיו בְּיַחַד, וּבְזֶה עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בֵּין קוֹל וְדַבּוּר וּמְחֻשְׁבָּה וּמַעֲשָׂה, שִׁיְהִיּוּ דְבִיקִים וּמְחוּבְרִים יַחַד בְּלִתֵּי לֵה'. וְזֶהוּ נִקְרָא בְּחִינַת שְׁלוֹם בְּאַמְתּוֹ.

לְפָנֵי ה' יִתְבַּרֵּךְ, וּבְזֶה מְזַכֵּךְ אֶת גּוּפוֹ וּפִיו מְדַבְרִים גְּשָׁמִיִּים, וְעַל יְדֵי זֶה גַם הַמְחֻשְׁבָּה נַעֲשִׂית זֹכָה וְטַהוֹרָה וּנְקִיָּה, וַיְכוּלָה לְהִיּוֹת דְּבוּקָה בְּה' תָּמִיד, וְלִהְיוֹת בְּבַחֲיַנַת יְרָאָה פְּנִימִיּוֹת הַנִּלְוָל, וּמְמִילָא יְהִיָּה

א. ר"ל שלאחר שהמחשבה נעשית זכה, אזי ממילא המעשים והדיבורים הם לה' לבדו.

גופו מדבר באימה וביראה לפני ה' יתברך.

When he speaks about necessary matters related to his physical wellbeing, he speaks with fear and awe, as is appropriate for someone who stands before Hashem.

ובְזֶה מְזַכֵּךְ אֶת גּוּפוֹ וּפִיו מְדַבְרִים גְּשָׁמִיִּים, וְעַל יְדֵי זֶה גַם הַמְחֻשְׁבָּה נַעֲשִׂית זֹכָה וְטַהוֹרָה וּנְקִיָּה,

In such a way, one purifies his body and mouth from all physical matters. Furthermore, his thoughts, consequently, also become pure and clean.

וַיְכוּלָה לְהִיּוֹת דְּבוּקָה בְּה' תָּמִיד, וְלִהְיוֹת בְּבַחֲיַנַת יְרָאָה פְּנִימִיּוֹת הַנִּלְוָל,

After achieving this level of purity, **his thoughts can then continually connect to Hashem with the trait of internal fear.** After acquiring the initial external fear that prevents him from sinning, one's limbs and mind become purified due to the caution to abstain from sinful behavior. The last step in this process is the attainment of both the external fear (that protects him from sin) and the internal fear.

When one attains both fears, he can serve Hashem with both his deeds and

thoughts. This is the ultimate service.

וּמְמִילָא יְהִיָּה כָּל מַעֲשָׂיו וְדַבּוּרוֹ לֵה' לְבָדוֹ, שִׁיְהִיָּה מְחֻשְׁבָּתוֹ וְדַבּוּרוֹ וּמַעֲשָׂיו בְּיַחַד,

When one has both fears, **all of his deeds and his speech will be solely for Hashem, and his thoughts, speech, and deeds will be one.** When he served Hashem with only the external fear, his deeds weren't connected to his thoughts. However, now that he has also acquired the internal fear, his fear of Heaven becomes part of the mitzvot that he performs in the physical realm.

When one performs physical deeds with the internal fear, it unites the highest level with the lowest level, and brings holiness into the world.

וּבְזֶה עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בֵּין קוֹל וְדַבּוּר וּמְחֻשְׁבָּה וּמַעֲשָׂה, שִׁיְהִיּוּ דְבִיקִים וּמְחוּבְרִים יַחַד בְּלִתֵּי לֵה'.

Through this, one makes peace between his voice and speech; and between thought and deed, so that they should be united solely for Hashem.

וְזֶהוּ נִקְרָא בְּחִינַת שְׁלוֹם בְּאַמְתּוֹ, כִּי עֹשֶׂה שְׁלוֹם

טהורה רק בלתי לה' לבדו, בזה הוא מחבר רישא דכל דרגין, שהוא בחינת קדושה שבמחשבתו הטהורה, עם סופא דכל דרגין, היינו מעשה הגשמיות, ואז נקרא בחינת 'את', שמחבר בחינת א' שמרמז לאלופו של עולם שהוא רישא דכל אותיות, רישא דכל דרגין, לת' שהוא סופא דכל אותיות, שמרמז לבחינת מעשה הגשמיות סופא דכל דרגין, ומכניס בהן בחינת אור

כי עשה שלום בין קול ודבור ומחשבה כנ"ל. וגם נקרא שלום מחמת שהוא שלימות העבודה, כי זה בלא זה אינו כלום ואינו בחינת עבודה שלימה, אבל שניהם יחד הוא שלימות העבודה, שלזו היתה עיקר בריאת העולם להכניס בחינת קדושה במעשה גשמיות.

וכשיש לו ב' בחינות יראה הנ"ל ועושה כל מעשיו הגשמיים במחשבה טהורה רק בלתי לה' לבדו, בזה הוא מחבר רישא דכל דרגין, שהוא בחינת קדושה שבמחשבתו הטהורה, עם סופא דכל דרגין, היינו מעשה הגשמיות,

בין קול ודבור ומחשבה כנ"ל. וגם נקרא שלום מחמת שהוא שלימות העבודה,

This is called genuine peace because he made peace between voice, speech, and thought. It is also called שלומות because it is a perfect service. The letters שלום can refer to peace or completeness.

כי זה בלא זה אינו כלום ואינו בחינת עבודה שלימה, אבל שניהם יחד הוא שלימות העבודה,

For one fear without the other is worthless and isn't a perfect service. The internal fear, alone, doesn't generate good deeds. The external fear by itself motivates one to do good deeds, but doesn't connect those deeds with spirituality. **Only when both types of fear are joined together is it called a perfect service.**

שלזו היתה עיקר בריאת העולם להכניס בחינת קדושה במעשה גשמיות.

For the primary purpose of Creation was to bring holiness into physical deeds and this occurs when

one has the internal fear of Heaven as he performs his physical deeds according to the Torah, which is the product of the external fear.

וכשיש לו ב' בחינות יראה הנ"ל ועושה כל מעשיו הגשמיים במחשבה טהורה רק בלתי לה' לבדו, בזה הוא מחבר רישא דכל דרגין, שהוא בחינת קדושה שבמחשבתו הטהורה, עם סופא דכל דרגין, היינו מעשה הגשמיות,

When he has the two forms of fear and he does all his physical deeds with pure thoughts solely for Hashem, he thereby unites the highest level, which is the holiness of pure thought, with the lowest level, which is physical action.

ואז נקרא בחינת 'את', שמחבר בחינת א' שמרמז לאלופו של עולם שהוא רישא דכל אותיות, רישא דכל דרגין, לת' שהוא סופא דכל אותיות, שמרמז לבחינת מעשה הגשמיות סופא דכל דרגין,

This is called the characteristic of "את" because he is uniting the letters א' with ת', the highest level with the lowest. The letter א' is the first letter of the aleph bet and represents the highest level, the *Alufo shel Olam*,

לאלופו של עולם ובין ת' שהוא בחינת
מעשה גשמיות, ועל ידי זה גם המחשבה
ממילא אינה יכולה להיות זכה וטהורה.
וזה מרומז בפסוק 'וכי ינצו אנשים ונגפו
אשה הרה' וגו', פירוש אנשים אותיות

קדושה, כמאמר הפתוב (תהלים קיב, ד) 'זרח
בחושה אור לישרים', כנזכר אצלנו בכמה
מקומות. אבל כשאנו מזכר ומטהר את
גופו ופיו במעשה ודיבור שיהיה לשם
שמים, אז נעשה מחלוקת בין א' שמרמז

ב. עיין לעיל פרשת ויחי ד"ה האספו ואגידה: דהנה עיקר בריאת העולם היתה בשביל בחינת דעת, כולל חסד וגבורה, להכניס אור בתוך החושך, כמאמר הכתוב (תהלים קיב, ד) 'זרח בחושך אור לישרים', פירוש לישרים זורח אור בתוך בחינת חושך, היינו שמהפכים כל בחי' תאוות הגשמיות ומחשבות אשר לא לה' המה, מהפכים אותם לבחינת קדושה, לעבוד בהם את ה', ומכניסין באותן הבחינות אור ה', ומסלקים החושך. וזהו בחינת המתקת הגבורות, כי מה שבא על האדם שום בחי' גבורות ודינים ר"ל, הוא מחמת בחינת חושך ובהו שיש במדות ותאוות שלו שאינם לה', ולכן נתנו חז"ל עצה ע"ז (ברכות ה, א) שיפושש במעשיו וכל המדות ומחשבות ותאות שלו הגשמיים, ולהכניס בהם בחינת אור (בחינת תשובה), להשיבם לשרשם בחינת הקדושה, ובזה יתמתקו הגבורות והדינים שעליו.

Hashem Himself. **It is united with the letter ת', the last letter of the aleph bet, representing the lowest level, physicality.** One's internal fear of Heaven that is in his heart and mind as he performs all his deeds in this world connects the Divine will, as represented by his pure thoughts and intentions, with his physical actions.

ומכניס בהן בחינת אור קדושה, כמאמר הכתוב (תהלים קיב, ד) 'זרח בחושך אור לישרים', כנזכר אצלנו בכמה מקומות.

When one does physical deeds together with the internal fear, he brings the light of **holiness into the world. As it states, (Tehillim 112:4) "He shines light in the darkness for those who are upright..." as we discussed several times** (see ויחי ד"ה (האספו ואגידה).

It isn't sufficient to serve Hashem

solely with the internal fear. Although one who attains such awe will fear Hashem in an exalted way, since this type of fear is related to thought and not action, he will not be sufficiently cautious with the laws of the Torah. Furthermore, imperfect deeds will then pollute his body and physical actions.

אבל כשאנו מזכר ומטהר את גופו ופיו במעשה ודיבור שיהיה לשם שמים, אז נעשה מחלוקת בין א' שמרמז לאלופו של עולם ובין ת' שהוא בחינת מעשה גשמיות, ועל ידי זה גם המחשבה ממילא אינה יכולה להיות זכה וטהורה.

However, when he doesn't have the external fear and doesn't purify his mouth and body so that all of his speech and deeds should be for Hashem's sake, there will be a rift between the א', which hints to Hashem, the Alufo shel Olam and the ת', which represents his

עובר במעי אמו, כי כמו שעובר במעי אמו הוא סתום, כן מחשבה איהו מוחא (תיקו"ז קטו): סתום ואינו נראה, פירוש שעל ידי שעשה מחלוקת בין א' לתי"ו נגף ודחק את אשה הרה, הוא בחינת מחשבה שאינה יכולה להיות זכה וברורה, ועל ידי זה

א' נשים, כי בחינת יראה פנימיות נקרא בחינת א', ובחינת חיצונית נקרא 'נשים', גם אנשים גימטריא את, היינו 'כי ינצו אנשים', פירוש שיהיה מחלוקת בין א-נשים, בין א' ובין 'נשים', בין א' לת', ונגפו אשה הרה, מרמז לבחינת מחשבה שנקרא

physical deeds. Furthermore, without the prerequisite external fear, **his thoughts also cannot be pure.** Since he isn't cautious with his deeds and speech, inevitably one's mind will be impure and he won't be able to properly attain the internal fear.

זה מרומז בפסוק 'וכי ינצו אנשים ונגפו אשה הרה' וגו',

This is hinted to in the pasuk, וכי **"and if men will quarrel and they hit a pregnant woman."**

The Bat Ayin now explains how the different phrases of this pasuk allude to our lesson:

פירוש אנשים אותיות א' נשים,

אנשים, the word "men," **stands for the letters** א' נשים.

כי בחינת יראה פנימיות נקרא בחינת א', ובחינת חיצונית נקרא 'נשים', גם אנשים גימטריא את,

This is because the internal fear is referred to as א', while the external fear is called נשים. Furthermore, את **is the gematriya of** אנשים.

היינו 'כי ינצו אנשים', פירוש שיהיה מחלוקת בין א-נשים, בין א' ובין 'נשים', בין א' לת',

Thus, means that there **is a dispute between א and נשים** (internal and external fears); **between א' and ת'** (thought and deed). Some people desire to serve Hashem only with the internal fear without the external fear, and others seek to serve Hashem only with the external fear without ever striving to achieve the internal fear.

'ונגפו אשה הרה' מרמז לבחינת מחשבה שנקרא עובר במעי אמו, כי כמו שעובר במעי אמו הוא סתום, כן מחשבה איהו מוחא (תיקו"ז קטו): סתום ואינו נראה,

ונגפו אשה הרה, **"they hit a pregnant woman..."** This means that such a person who seeks to serve Hashem with only one of these two types of awe, will not have pure thoughts and won't be able to attain the level of complete fear of Hashem. This symbolism is appropriate since **thoughts are called a pregnancy because they are concealed like an unborn child in its mother's womb.** (Tikkunei Zohar 115b)

פירוש שעל ידי שעשה מחלוקת בין א' לתי"ו נגף ודחק את אשה הרה, הוא בחינת מחשבה שאינה יכולה להיות זכה וברורה,

The *pasuk* is implying that since **he**

יְהִיָּה אֶסֶן, גִּמְטְרִיָּא אֶל"ף בְּמִלּוּאוֹ, וְהוּא מְרַמֵּז לְבַחֲיַנַּת הַתְּחַבְּרוּת לְקְדוּשָׁה, רְצוֹנוֹ לֹאמַר שֶׁלֹּא יְהִיָּה דְבוּק בְּבַחֲיַנַּת קְדוּשָׁה בְּחִינַת אֱלוֹפוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְעַל יְדֵי זֶה 'עֲנֵשׁ יַעֲנֵשׁ'.

'וַיֵּצְאוּ יְלָדֶיהָ', הֵינּוּ הַמַּעֲשִׂים שֶׁהֵם הַוּוֹלְדוֹת שֶׁל הַמַּחְשָׁבָה יוֹצְאִים בְּבַחֲיַנַּת חוּץ, כְּמֵאֲמַר הַזוֹהַר הַקְּדוּשׁ (ח"ב קיד). וַיֵּצְאוּ יְלָדֶיהָ בְּגִלּוּתָא, רְצוֹנוֹ לֹאמַר לְבַחֲיַנַּת חִיצוֹנִית. 'וְלֹא

ג. בזוה"ק שם: 'כי ינצו אנשים' אלין מיכאל וסמא"ל, 'ונגפו אשה הרה' דא כנסת ישראל, 'ויצאו לדידה' בגלותא, 'ענוש יענש' דא סמא"ל, 'כאשר ישית עליו בעל האשה' דא קודשא בריך הוא.

made a division between the א' and the ת', and he chose to solely focus on the internal fear without focusing on the external fear that influences his deeds, the result is "they hit a pregnant woman." This represents the notion of thoughts that are not able to become pure and pristine.

All good deeds should be performed with the internal fear. If the internal fear is lacking, the deeds go to the kelipot, which are the negative forces that conceal Hashem's presence in this world.

וְעַל יְדֵי זֶה 'וַיֵּצְאוּ יְלָדֶיהָ'

Since he doesn't have the ultimate fear of Heaven, even his good deeds will not be connected to holiness. This is alluded to in the words, 'ויצאו ילדיה', **"and she miscarries..."** The words literally mean "and her children emerge," but refers to the scenario in which the woman miscarries as a result of being accidentally hit by one of the two men who were fighting.

הֵינּוּ הַמַּעֲשִׂים שֶׁהֵם הַוּוֹלְדוֹת שֶׁל הַמַּחְשָׁבָה יוֹצְאִים בְּבַחֲיַנַּת חוּץ,

The word **"children"** refers to one's

deeds (since deeds are the birth of thoughts.) They will go out to חוץ, to the kelipot.

כְּמֵאֲמַר הַזוֹהַר הַקְּדוּשׁ (ח"ב קיד). וַיֵּצְאוּ יְלָדֶיהָ בְּגִלּוּתָא, רְצוֹנוֹ לֹאמַר לְבַחֲיַנַּת חִיצוֹנִית.

As the Zohar (vol.2 114a) on this *pasuk* the children", *ויצאו ילדיה בגלותא*, states "will go out to exile," to the *kelipot*

'וְלֹא יְהִיָּה אֶסֶן, גִּמְטְרִיָּא אֶל"ף בְּמִלּוּאוֹ,

The reason is, "but there was no fatality."

We can observe that the word אסן **is the gematriya of אל"ף**, hinting to the *Alufo shel Olam* - Hashem. Instead of the literal interpretation of the *pasuk*, which is that the pregnant woman was not killed as a result of being caught in between the two fighting men, the Bat Ayin suggests that it is teaching us "if one serves Hashem only with internal fear and fails to first purify his actions through the external fear, he will be removing Hashem, the *Alufo shel Olam*, from his actions.

וְהוּא מְרַמֵּז לְבַחֲיַנַּת הַתְּחַבְּרוּת לְקְדוּשָׁה, רְצוֹנוֹ לֹאמַר שֶׁלֹּא יְהִיָּה דְבוּק בְּבַחֲיַנַּת קְדוּשָׁה בְּחִינַת אֱלוֹפוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְעַל יְדֵי זֶה 'עֲנֵשׁ יַעֲנֵשׁ'.

עָלֶיהָ, כִּידוּעַ מֵאִמֶּר חֲזו"ל (ברכות סג:) עַל פְּסוּק (במדבר יט, יד) 'זאת התורה' וְגו', עַל יְדֵי זֶה 'עֲנֵשׁ יַעֲנֵשׁ', וְאִם אֶסוֹן יִהְיֶה וְנִתְפָּה נֶפֶשׁ תַּחַת נֶפֶשׁ וְגו', רְצוֹנוֹ לִזְמַר כְּשֵׁשׁ לוֹ מְסִירוֹת נֶפֶשׁ בְּמַחְשָׁבָה דִּיבּוֹר

גַּם אֶפְשָׁר לְפָרֵשׁ כִּפְשׁוּטוֹ 'וְלֹא יִהְיֶה אֶסוֹן', וְתַרְגוּמוֹ וְלֹא יִהְיֶה מוֹתָא, פִּירוּשׁ שֶׁלֹּא יִהְיֶה בְּמַחְשָׁבָה דִּיבּוֹר וּמַעֲשֵׂה שְׁלוֹ בְּחִינַת מְסִירוֹת נֶפֶשׁ לֵה' כְּרָאוּי, לְהִיּוֹת כִּי אֵין הַתּוֹרָה מִתְקַיֵּמַת אֲלֵא בְּמִי שֶׁמְמִית עֲצָמוֹ

ד. בגמ' שם: אמר ריש לקיש מנין שאין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה, שנאמר 'זאת התורה אדם כי ימות באהל'.

This means that his deeds aren't attached to holiness, to the *Alufo shel Olam*, since they were done without internal fear. Therefore, ענש *ענש*, the *pasuk* concludes **"he will surely be punished."**

One should serve Hashem with mesirut nefesh, which means with self-sacrifice and all one's might. People are prepared to do that when they have both the internal and external fear. However, those who only serve Hashem with one of these types of awe and who "create the dispute that separates the two fears," will not serve Hashem with mesirut nefesh.

גַּם אֶפְשָׁר לְפָרֵשׁ כִּפְשׁוּטוֹ 'וְלֹא יִהְיֶה אֶסוֹן', וְתַרְגוּמוֹ וְלֹא יִהְיֶה מוֹתָא,

We can also explain this according to its literal translation, as Onkelos translates: "There wasn't a fatality."

פִּירוּשׁ שֶׁלֹּא יִהְיֶה בְּמַחְשָׁבָה דִּיבּוֹר וּמַעֲשֵׂה שְׁלוֹ בְּחִינַת מְסִירוֹת נֶפֶשׁ לֵה' כְּרָאוּי,

This means that since he doesn't have internal fear, **he won't serve**

Hashem (in his thoughts, speech, and deeds) with *mesirut nefesh*, self-sacrifice, as one should.

לְהִיּוֹת כִּי אֵין הַתּוֹרָה מִתְקַיֵּמַת אֲלֵא בְּמִי שֶׁמְמִית עֲצָמוֹ עָלָיו. כִּידוּעַ מֵאִמֶּר חֲזו"ל (ברכות סג:) עַל פְּסוּק (במדבר יט, יד) 'זאת התורה' וְגו',

As we are taught: **the Torah is sustained only in one who "kills himself"** with commitment and self-sacrifice **over it, as Chazal (*Berachot 63b*) teach us from the *pasuk (Bamidbar 19:14)*** וְזֹאת הַתּוֹרָה..., "this is the Torah." The same phrase "וְזֹאת" is also used to describe the laws of spiritual impurity imparted by a corpse. Reish Lakish, therefore, explains in this source that only one who "kills himself" over the Torah with tremendous dedication and self-sacrifice can achieve lofty accomplishments in his Torah studies.

עַל יְדֵי זֶה 'עֲנֵשׁ יַעֲנֵשׁ',

Therefore, the *pasuk* continues: ענש *ענש*, **"he will surely be punished."** Although this is literally talking about the man who accidentally killed the pregnant woman, the Bat Ayin explains

וזהו שאמר הכתוב (בפרשתו כג, כו) 'לא תהיה משפלה ועקרה' כו', רצונו לומר שלא יהיה בחינת שפול ולדות, בחינת הולדה שאינה פראוי קודם זמנם מבחינת מחשבה, היינו כנ"ל שלא יצאו הנולדות בגלותא כנ"ל. אבל כשהמחשבה הוא בבחינת יראת פנימיות בבחינת שלום

ומעשה שלו באמת בהתלהבות ותשוקה גדולה לה', אף על פי שכמדומה לו שבוזה הוא מתיש כוחו, אבל האמת הוא 'ונתתה נפש תחת נפש', רצונו לומר שממשיך בזה נפש חדשה וכח יותר, כמאמר הכתוב (ישעיה מ, לא) 'וקני ה' יחליפו כח' וגו' הן ברוחניות הן בגשמיות.

ה. ר"ל שלא יהיו המעשים שהם תולדות המחשבה יוצאים בבחינת חוץ, כדלעיל.

that it is hinting to the one who serves Hashem incompletely with only one of the two levels of awe described above.

get renewed strength... This refers to **both spiritual and physical strength.**

The pasuk warns us not to perform deeds without internal fear since then the good deeds go to the kelipot.

'ואם אסון יהיה ונתתה נפש תחת נפש וגו', רצונו לומר כשיש לו מסירות נפש במחשבה דיבור ומעשה שלו באמת בהתלהבות ותשוקה גדולה לה', אף על פי שכמדומה לו שבוזה הוא מתיש כוחו, אבל האמת הוא 'ונתתה נפש תחת נפש', רצונו לומר שממשיך בזה נפש חדשה וכח יותר,

וזהו שאמר הכתוב (בפרשתו כג, כו) 'לא תהיה משפלה ועקרה' כו', רצונו לומר שלא יהיה בחינת שפול ולדות, בחינת הולדה שאינה פראוי קודם זמנם מבחינת מחשבה, היינו כנ"ל שלא יצאו הנולדות בגלותא כנ"ל.

"And if there is a fatality, you shall give a soul for a soul." This means that if he does serve Hashem with his thoughts, speech, and deeds with *mesirut nefesh* truth, passion, and with a desire for Hashem; although he thinks that he is becoming weakened because of his exertion, actually, ונתתה נפש תחת נפש, Heaven will give him a new soul (vitality) and even greater strength than before.

The pasuk (Shemot 23:26) states, "There shall be no miscarriages or barren women..." **The pasuk is warning that one's deeds, which are called "birth," shouldn't come before one has the internal fear because a deed without fear goes to exile, to the kelipot, as we explained earlier.**

A half shekel represents the external fear and a full shekel represents both fears in unison.

כמאמר הכתוב (ישעיה מ, לא) 'וקני ה' יחליפו כח' וגו' הן ברוחניות הן בגשמיות.

As it states (Yeshayahu 40:31) "those who trust in Hashem will

אבל כשהמחשבה הוא בבחינת יראת פנימיות בבחינת שלום כנ"ל, אז נקראת שקל בקו"ף

בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֲשָׂרִים גֵּרָה הַשֶּׁקֶל, רְצוּנוֹ לומר בתחלה יִהְיֶה רק מחצית השֶׁקֶל, הֵינּוּ יִרְאֶה חִיצוֹנִית, ואחר כך יוכל להגיע לבחינת שֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ הַשָּׁלֵם בחינת יִרְאֶה פְּנִימִית כְּנִ"ל).

כְּנִ"ל, אֲזַ נִקְרְאת שֶׁקֶל בְּקו"ף כִּי שֶׁקוּל דָּא כְּנִגְד כּוּלָּם, וְהוּא בְּחִינַת שֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ הַשָּׁלֵם, וּכְשֵׁי־שׁ לוֹ בְּחִינַת יִרְאֶה חִיצוֹנִית לְבַד נִקְרָא מְחֻצִית הַשֶּׁקֶל. (וְזֶהוּ שֶׁאָמַר הַכְּתוּב (שמות ל, יג) 'זֶה יִתְּנוּ וְגו' מְחֻצִית הַשֶּׁקֶל

1. ר"ל שמה שהיה בתחילה בבחינת 'שכול', הרומז למעשים שלא לשמה היוצאים לבחינת חיצוניות, הפך לקדושה הרומז לאות ק', ונעשה הצירוף 'שקול' כי שקול דא כנגד כולם.

However, when the internal fear is in peace with the external fear, שכול (which means miscarriage and represents a deed that goes to the *kelipot*) **can be read** as שקול **with a** ק'. It won't be called שכול, miscarriage, a lost deed, rather שקול. The letters כ and ק make almost the same sound. Therefore, the word שכול, miscarriage, can also be read as שקול, which means "equal."

כִּי שֶׁקוּל דָּא כְּנִגְד כּוּלָּם, וְהוּא בְּחִינַת שֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ הַשָּׁלֵם,

It is שקול, equal to everything, and is compared to a complete holy shekel. A *shekel* is a measure of weight and money. When the Torah says to give a half *shekel*, it indicates a half measure of spirituality - to having the external fear only. Yet, we are discussing a person who made peace between both fears. This is symbolized by a complete *shekel*, or measure, since he has both the external and internal fear. Consequently, his deeds will not be שכול, miscarried, to the *kelipot*.

וּכְשֵׁי־שׁ לוֹ בְּחִינַת יִרְאֶה חִיצוֹנִית לְבַד נִקְרָא

מְחֻצִית הַשֶּׁקֶל.

When one only has the external fear, it is called השקל, מחצית השקל, **a half shekel.**

(וְזֶהוּ שֶׁאָמַר הַכְּתוּב (שמות ל, יג) 'זֶה יִתְּנוּ וְגו' מְחֻצִית הַשֶּׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֲשָׂרִים גֵּרָה הַשֶּׁקֶל,

This is hinted to in the pasuk (Shemot 30:13) "This is what they should give," מחצית השקל, **"a half shekel,"** בשקל הקדש, **"of the holy shekel."**

רְצוּנוֹ לומר בתחלה יִהְיֶה רק מחצית השֶׁקֶל, הֵינּוּ יִרְאֶה חִיצוֹנִית,

This means one should begin his service of Hashem **with a half shekel; meaning with the external fear.**

ואחר כך יוכל להגיע לבחינת שֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ הַשָּׁלֵם בחינת יִרְאֶה פְּנִימִית כְּנִ"ל).

Afterwards, he will be able to attain the characteristic of the שקל שכול, **the holy** and complete **shekel, which is the internal fear** combined with the external fear.

שִׁיְהִיָּהּ בְּבַחֲיִינַת הוֹרְתָם, בְּבַחֲיִינַת מַחְשְׁבָהּ קְדוּשָׁה, בְּבַחֲיִינַת יִרְאַה פְּנִימִיּוֹת כַּנִּל. וּבְבַחֲיִינַת יִרְאַה פְּנִימִיּוֹת זֶה נִקְרָאת בְּשֵׁם מִי, (בְּבַחֲיִינַת בִּינָה^ט), וּבְבַחֲיִינַת יִרְאַה חִיצוֹנִיּוֹת הֵינּוּ הַנוֹגְעֵת לְמַעֲשֵׂה לְבָד כַּנִּל נִקְרָאת אֱלֹהִי, וְהוּא מְרַמֵּז לְבַחֲיִינַת הַתְּחַבְּרוּת, לְבַחֲיִינַת דַּעַת, מִחֲמַת שֶׁהוּא בְּבַחֲיִינַת מַעֲשֵׂה גִשְׁמִיּוֹת,

וְזֶהוּ שֶׁאָמַר הַכְּתוּב (בַּפְּרָשְׁתָן כּד, יב) 'וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה עֲלֵה אֵלַי הִקְרָה וְהָיָה שֵׁם וְגו', פִּירוּשׁ 'עֲלֵה אֵלַי הִקְרָה' לְבַחֲיִינַת מַחְשְׁבָהּ שֶׁנִּקְרָא הִרָה כַּנִּל, 'וְהָיָה שֵׁם', רְצוֹנָה לֹאמַר שִׁיְהִיָּהּ שֵׁם בְּבַחֲיִינַת 'וְהָיָה', אוֹתִיּוֹת הַגִּי'יָה בְּרוּךְ הוּא^י, 'וְאֵתְנָה לְךָ וְגו' כְּתַבְתִּי לְהוֹרֹתָם', רְצוֹנָה לֹאמַר שֶׁצָּרִיךְ

ז. שבחינת מחשבה היא כאשר הרה שהעובר סתום במעי אמו.

ח. היינו שבמחשבה יהיו אותיות הוי"ה, היינו בחינת יראה פנימית במחשבה.

ט. זוה"ק ח"ב קיז, א: 'מי זאת עולה מן המדבר וגו' מקטרת מר ולבנה' וגו' (שיר השירים ג, ו), מי זאת ודאי, מסטרא דמ"י איהו ודאי בינה.

י. עיין שער הפסוקים ישעיה עה"פ "ואמרת בלבבך מי ילד אלה", הנה מלת מ"י, היא בינה, אימא עילאה, וילדה את הששה קצוות, הנקרא ז"א, ונקרא אל"ה. וחבור שניהם הוא אלהי"ם, כמבואר בהקדמת פרשת בראשית, בזהר (ח"א ב, א) בפסוק 'שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה'.

וְזֶהוּ שֶׁאָמַר הַכְּתוּב (בַּפְּרָשְׁתָן כּד, יב) 'וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה עֲלֵה אֵלַי הִקְרָה וְהָיָה שֵׁם וְגו'

This is the intention of the pasuk (Shemot 24:12) "Hashem said to Moshe, עלה עלי ההרה, "go up to Me, to the mountain," and remain there."

פִּירוּשׁ 'עֲלֵה אֵלַי הִקְרָה' לְבַחֲיִינַת מַחְשְׁבָהּ שֶׁנִּקְרָא הִרָה כַּנִּל, 'וְהָיָה שֵׁם', רְצוֹנָה לֹאמַר שִׁיְהִיָּהּ שֵׁם בְּבַחֲיִינַת 'וְהָיָה', אוֹתִיּוֹת הַגִּי'יָה בְּרוּךְ הוּא^י,

הרה, which means mountain, can also be translated as pregnancy. It, therefore, **refers to our thoughts, which are concealed, just like a baby is concealed during pregnancy.** Hashem told Moshe עלה אלי ההרה, which can now be interpreted as **"that your thoughts should ascend,"** והיה שם

and should dwell upon the letters and should dwell upon the letters and should dwell upon the letters and should dwell upon the letters. This indicates that one should keep Hashem's name, הוי"ה, upon his consciousness, which occurs as one attains the internal fear described above.

'וְאֵתְנָה לְךָ וְגו' כְּתַבְתִּי לְהוֹרֹתָם', רְצוֹנָה לֹאמַר שֶׁצָּרִיךְ שִׁיְהִיָּהּ בְּבַחֲיִינַת הוֹרְתָם, בְּבַחֲיִינַת מַחְשְׁבָהּ קְדוּשָׁה, בְּבַחֲיִינַת יִרְאַה פְּנִימִיּוֹת כַּנִּל.

The pasuk concludes "and I gave you...I wrote down להורותם to teach them. This **implies that one needs the characteristic of instruction, holy thoughts, and the internal fear, as was described above.**

וּבְבַחֲיִינַת יִרְאַה פְּנִימִיּוֹת זֶה נִקְרָאת בְּשֵׁם מִי, (בְּבַחֲיִינַת בִּינָה), וּבְבַחֲיִינַת יִרְאַה חִיצוֹנִיּוֹת הֵינּוּ הַנוֹגְעֵת לְמַעֲשֵׂה לְבָד כַּנִּל נִקְרָאת אֱלֹהִי, וְהוּא מְרַמֵּז לְבַחֲיִינַת הַתְּחַבְּרוּת, לְבַחֲיִינַת דַּעַת, מִחֲמַת

ושְׁנִיָּהֶם יחד נקראים בְּחִינַת דַּעַת יו"ד, בְּחִינַת הַתְּחַבְּרוּת לְבַחֲבֵינַת יו"ד, בְּחִינַת קְדוּשָׁה (עֶשֶׂר סְפִירוֹת).

וְזֶהוּ מְרוֹמְזוּ בְּפִסּוּק 'וְאַלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשִׂים לְפָנֶיךָ' וְגו', רְצוֹנוֹ לומר שְׁהִזְהִיר ה' שְׁיִהְיֶה בְּחִינַת 'אַלֶּה', בְּחִינַת מַעֲשֵׂה גְשָׁמִיּוֹת (בְּבַחֲבֵינַת יְרָאָה חִיצוֹנִית), מְחוּבָּר

לְבַחֲבֵינַת הַמִּשְׁפָּטִים גִּימְטְרִיא דַּעַת י' כַּנִּל, שְׁיִהְיֶה בְּחִינַת הַתְּחַבְּרוּת בְּחִינַת מַחְשָׁבָה וּמַעֲשֵׂה בְּלִתי לַה' בְּבַחֲבֵינַת יְרָאָה פְּנִימִית כַּנִּל. וּבְחִינַת זֶה הַשִּׁיג מִשָּׁה רְבִינוּ ע"ה בְּשְׁלִימוֹת, כְּמֵאֲמַר הַכְּתוּב (בְּפִרְשֵׁתוֹן כד, ב) 'וְנִגַּשׁ מִשָּׁה לְבָדוֹ' וְגו', רְצוֹנוֹ לומר 'לְבָדוֹ' הוּא מְרַמֵּז לְבַחֲבֵינַת יְרָאָה פְּנִימִיּוֹת.

יא. לשון הפסוק: 'ונגש משה לבדו אל ה' והם לא יגשו והעם לא יעלו עמו'.

לפניהם, "and these are the laws that you shall place before them."

רְצוֹנוֹ לומר שְׁהִזְהִיר ה' שְׁיִהְיֶה בְּחִינַת 'אַלֶּה', בְּחִינַת מַעֲשֵׂה גְשָׁמִיּוֹת (בְּבַחֲבֵינַת יְרָאָה חִיצוֹנִית), מְחוּבָּר לְבַחֲבֵינַת הַמִּשְׁפָּטִים גִּימְטְרִיא דַּעַת י' כַּנִּל, שְׁיִהְיֶה בְּחִינַת הַתְּחַבְּרוּת בְּחִינַת מַחְשָׁבָה וּמַעֲשֵׂה בְּלִתי לַה' בְּבַחֲבֵינַת יְרָאָה פְּנִימִית כַּנִּל.

implies that Hashem is telling us to unite our physical deeds (the product of external fear) with the laws." The word המשפטים, the laws, is the *gematriya* of 'דעת', the "knowledge of Hashem." This means that one should unite his thoughts and deeds solely for Hashem, with the internal fear.

וּבְחִינַת זֶה הַשִּׁיג מִשָּׁה רְבִינוּ ע"ה בְּשְׁלִימוֹת, כְּמֵאֲמַר הַכְּתוּב (בְּפִרְשֵׁתוֹן כד, ב) 'וְנִגַּשׁ מִשָּׁה לְבָדוֹ' וְגו',

Moshe attained this level perfectly, as it states (Shemot 24:2) "Moshe alone should approach..."

רְצוֹנוֹ לומר 'לְבָדוֹ' הוּא מְרַמֵּז לְבַחֲבֵינַת יְרָאָה פְּנִימִיּוֹת, יְרָאָה בְּאַתְכִּפָּיָא, שְׂאִינָה נְרֵאִית לַחוּץ

שהוא בבחינת מעשה גשמיות,

The internal fear, related to thought, is called *Binah* (as *Binah* represents the world of *Binah*, understanding). The external fear, which is related to deeds alone, is called *Chochma* and alludes to the concept of connection called *Chochma*, since it is related to physical action. Together, these two concepts of internal fear and external fear (as represented by *Binah* and *Chochma*) form Hashem's name *Hashem* (אלה).

ושְׁנִיָּהֶם יחד נקראים בְּחִינַת דַּעַת יו"ד, בְּחִינַת הַתְּחַבְּרוּת לְבַחֲבֵינַת יו"ד, בְּחִינַת קְדוּשָׁה (עֶשֶׂר סְפִירוֹת).

When the holy intentions of our thoughts and physical actions are united together, they become *Chochma* (knowledge or connection to holiness) because it is connecting one's deeds (which is represented by *Chochma*) to *Binah*, which represents holiness.

וְזֶהוּ מְרוֹמְזוּ בְּפִסּוּק 'וְאַלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשִׂים לְפָנֶיךָ' וְגו',

This is hinted in the first *pasuk* of the *parashah*, and the laws are

לא יגשו, כדי שלא יכנס חס ושלום
בחינת גשמיים במחשבה. ה' יזכנו להגיע
לשני בחינות יראה באמת, כן יהי רצון
אמן.

יראה באתכפיא, שאינה נראית לחוץ רק
לו לבדו, ומשה נגש לבחינה זו של לבדו,
בחינת יראה פנימיות כנ"ל, והם לא
יגשו, רצונו לומר שהאיברים הגשמיים

רק לו לבדו,
"alone," alludes to the internal
fear because it is a concealed fear,
unseen by others. Only he himself
knows about it.

ומשה נגש לבחינה זו של לבדו, בחינת יראה
פנימיות כנ"ל,

Thus, the *pasuk* is saying, משה נגש
לבדו, **Moshe reached the internal
fear of** לבדו.

והם לא יגשו, רצונו לומר שהאיברים
הגשמיים לא יגשו, כדי שלא יכנס חס ושלום
בחינת גשמיים במחשבה.

The words "But **they shouldn't come near**" means that **one's physical limbs shouldn't be impure and shouldn't contaminate his thoughts**. If one isn't careful with his deeds and his limbs become impure, his mind will also be impure and then he won't be able to attain perfect fear of Heaven.

ה' יזכנו להגיע לשני בחינות יראה באמת, כן
יהי רצון אמן.

May Hashem help us to merit attaining both forms of fear with truth. May it be His will, Amen.

Summary: The machatzit hashekel alludes to the lesson that one should begin serving Hashem with the external fear, the fear that helps us to practice caution and abstain from sin. As a result of attaining this initial level of fear, one's entire body and even his mind will be purified and he be able to acquire the internal fear. Both of these levels of awe for Hashem enable him to attain perfect fear of Hashem, which is represented by the full shekel.

Both fears are necessary, because if one will try to acquire the internal fear without first attaining the external fear, he will not be fully careful with the mitzvos, since the internal fear isn't related to deed. Furthermore, he will not succeed to attain the internal fear, because his mind isn't pure.

The external fear alone is also insufficient, because his deeds will go to the kelipot, and won't be imbued with Hashem's light. The purpose of creation was that there should be a connection

between thought (internal fear) and good deeds (the product of the external fear) for this brings Hashem's light into the world.

When one serves Hashem with both fears, he can serve Hashem with mesirut nefesh. One doesn't need to fear that he will be weakened by serving Hashem with mesirut nefesh, because Hashem will replenish his strength.
